



PATRIMONIO UC

ref. Garamery

ASSOCIACIÓ CATALANA DE COMPOSITORS

VOL. I

J.J. OLIVES / A. LEWIN-RICHTER / A. SARDÀ / M. ROGER / D. PADRÓS

ASSOCIACIÓ CATALANA DE COMPOSITORS

VOL. I

Cara A

Juan José Olives (1951)

VARIACIONES SOBRE UN TEMA DE ALBAN BERG (1981)

Orquestra de Càmara de Munich
Dir. Hans Stadlmair

Andrés Lewin-Richter (1937)

SECUENCIA II (1972), música electrònica.

Cara B

Albert Sardà (1943)

LE SERPENT, per a recitant, guitarra i percussió (Text: Marquès de Sade)

C. Brodzinski-Behrend, veu; S. Behrend, guitarra i S. Fink, percussió.

Miquel Roger (1954)

TRILOGIA per a trio de cordes

Trio de París; Charles Frey, Jean Verdier i Jean Grout

David Padrós (1974)

MUSIK IM RAUM, per a flauta, oboé, clarinet.

2 pianos i percussió.

Bassler Kammerensemble.

PATRIMONIO UC

En cap altre època com en la nostra, el compositor ha sofert una marginació tan acusada per part de la societat que l'envolta. Veritablement l'interès que existeix per a conèixer les realitzacions dels pintors contemporanis, o bé dels novel·listes, poetes, etc., no arriba o no es prolonga vers les produccions dels compositors actuals... en altres paraules, direm que s'accepten les noves tendències literàries i plàstiques, hi ha un afany per part del públic en general d'estar al dia, tanmateix però quan arriba el moment de dedicar igual atenció a les creacions musicals del nostre temps, aquest públic obert i inquiet deixa de ser-ho per recluir-se en unes músiques que són ja història.

Els factors que han contribuït a crear aquesta situació, certament paradoxal, són diversos i complexos perquè aquestes causes tenen el seu origen tant en el mateix compositor com en el context socio-polític de la nostra època, així com en el procés evolutiu que està vivint la música des de fa més de un segle. No és ara el moment d'analitzar en profunditat aquesta crisi de comunicació entre creador de música i auditor però sí volem apuntar en línies molt generals els seus elements principals, intentant d'aquesta manera establir unes vies que desvetllin de nou aquell interès que, en temps passats, es tenia per la aleshores nova música...

No sense raó s'ha dit que el procés històric de la música ha estat una lluita per a conquerir la dissonància i podriem afegir que a partir de les primeres dècades del nostre segle s'han incorporat al camp de la música, en una progressió accelerada i constant, nous materials que no solament han permès traspassar les hipotètiques fronteres entre sò i soroll sinó que també han introduït en l'art musical conceptes i procediments propis d'altres rames del saber humà (psicologia, cibernetica, matemàtiques, etc.). El compositor gaudeix actualment doncs d'unes possibilitats i llibertat que en cap altre època havia tingut, tanmateix però com a contrapartida cal assenyalar que les antigues lleis tonals i formals, segons les quals el compositor es regia per a crear les seves obres, són avui quasi totalment inútils. Sense cap altre norma que no sigui la que li dicta la seva pròpia sensibilitat musical, el compositor ha d'escollir, dins d'una extensa gama de possibilitats, aquells elements que donguin validesa, coherència i intel·ligibilitat a la seva creació, elaborant-los de manera que manifestin amb claredat la seva intenció estètica i expressiva i que a la vegada evitin el joc o l'artifici sonor sense cap altre objectiu que la pura especulació experimental. D'alguna manera tota

aquesta problemàtica ha fet que el compositor es tanqui en el seu personal cosmos sonor oblidant-se o relegant a segon terme la comunicació amb el món que l'envolta. Igualment aquesta absència aparent de lleis i la ruptura amb les que havien regit fins a principis d'aquest segle, ha impedit disposar d'unes normes per a valorar adequadament les noves produccions musicals les quals han estat judicades per mitjà d'uns conceptes que, provenint del món clàssic i romàntic, no tenen ja la suficient validesa. En definitiva pot dir-se que no s'han obert les vies necessàries per a que el públic pogués sensibilitzar-se vers els nous plantejaments del actual llenguatge musical, ni tampoc els intèrprets, formats en els Conservatoris —el terme és prou simptomàtic— s'els hi ha procurat el coneixement precís de les noves tècniques d'execució que exigeix la música actual.

Aquestes circumstàncies i sobre tot el signe consumista de la societat actual, han dificultat extraordinàriament la difusió de la música contemporània que pel seu caràcter de minoritària i el possible risc que comporta no ha merescut la promoció i recolzament que s'han dirigit a altres branques artístiques.

Aquest disc que inclou una sèrie d'obres d'autors catalans actuals i que ha estat realitzat gràcies a un patrocini privat, obeeix a la ferma creença dels compositors integrats en l'Associació de que la nova música i el públic, ara distanciat, poden apropar-se de nou normalitzant, per una banda, la presència de les obres contemporànies en els repertoris habituals dels concerts i per l'altre amb l'ajuda del disc el qual permet escoltar les obres que conté les vegades necessàries per que la memòria auditiva assimili el seu discurs sonor. Però cal igualment que en l'escolta es cerqui, sense prejudicis, una nova sensibilització vers el fet musical i tenir molt present que la bondat d'unes idees i la bellesa d'unes obres sempre són relatives i mai han estat privilegi exclusiu d'una època determinada, ni d'un estil estètic concret.

L'Associació Catalana de Compositors vol iniciar amb aquestes grabacions una col·lecció discogràfica que, si els mitjans econòmics ho permeten, constitueixi amb el temps una panoràmica viva i representativa de la nostra música la qual és sense dubtes part important de la cultura i de l'Art que s'ha produït a Catalunya.

Associació Catalana de
Compositors